

(המשך מעמוד 55)

לעומתה, העולם הפנימי שלי, שהתעורר, עשיר יותר מזה שלה בכמה דרגות.

ירכך אנו יושבים. זה מול זה, והיא פותחת את השיחה ב"שלום" וב"מה שלומך?"

אני: לא רע.

היא: אתה נראה טוב.

אני: תודה.

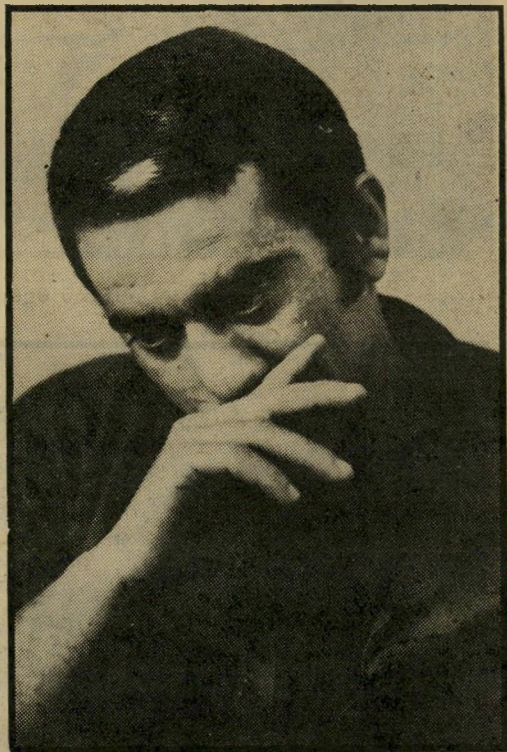
היא: על מה אתה חושב?

אני: על כלום.

היא: מה אתה מרגיש כרגע?

אני: אני מרגיש שאני יושב על כיסא. ואני מודע לזה שאני יושב איתך בחדר הזה.

היא: תעצום את העיניים ותגיד לי מה אתה מרגיש.

"אני, מילא, צריך אותה. אבל מה היא צריכה אותי?"

אני: לא בא לי (הנה לכם). היא קראה ספר על גשטאלט, ובה לעשות עלי ניסויים.

היא: תנסה.

אני: לא בא לי (היא עושה לי פנים חמוצות).

היא: על מה אתה חושב? (אתם רואים, היא כל רגע שואלת אותי מה, אני חושב" וכל רגע מה, אני מרגיש", וכן, במשך חמישים דקות, היא תשאל אותי חמישים פעם, זה עינוי).

אני: מה קרה לך? נמאס לי מהשאלות האלה כל דקה (אני אומר זאת בנימה מאוד רצינית).

היא: זאת שיטת הטיפול שלי!

אני: זה לא נכון, זה דפוק.

היא: אתה רוצה להחליף אותי? בוא, תשב במקומי.

אני: לא רוצה לשבת במקומך. אני רוצה שתחשבי בי.

היא: במה?

אני: את מתייחסת אלי כמו אל מכונה, ולא כאל אדם.

היא: אתה רוצה שארקוד לך, אולי?

אני: כן!

היא: אם לא תהיה רציני, אנו נפסיק את הטיפול!

אני: אני רציני איתך (היא כל הזמן מאיימת עלי בהפסקת הטיפול המחורבן הזה).

היא: איפה אתה רציני?

אני: אני רציני בשיחה איתך.

היא: אני לא רואה זאת.

**..היא רואה בי אובייקט
לפעולות מכוונות מצידה,
אין כאן יחס של אדם-אל-אדם"**

אני: זאת ביגלל שאת לא משלימה עם זה שאני דוחה אותך, את תגישה שלך אלי.

היא: באמת!

אני: כן! (אנו מביטים זה בזה).

היא: נמאסתם!

אני: גם את נמאסת עלי.

היא: יופי, אז אם כך אין לנו על מה לדבר (היא קמה מקומה).

אני: זה מה שחיפשת. את סחודנית.

היא: סיימנו את השיחה!

אני: את קבעת זאת, לא אני (אני קם ויוצא).

אתם רואים? עכשיו היא תכתוב עלי דו"ח. תעשה ממני מטעמים ותתאר אותי שחור משחור.

משפט שדה

יוב חדש ועניינים חדשים. דובי נמצא כעת בחקירה אצלנו בתוך התא, כששני רעולייפנים מחכים בתוך בית-השימוש. דובי אינו יודע על כך.

גנדי: מה יהיה איתך, דובי?

דובי: מה, מה יהיה איתי?

גנדי: כמה כדורים היו לך?

דובי: כמו שאמרתי לך.

אלגרבליו: אתה משקר.

דובי: בכוח אתה רוצה שיהיו לך צרות.

אני: יש לכם טעות.

אני: תוכיח לנו את הטעות. הכל מוליך אליך.

דובי: אני אומר לכם שאני נקי בעניין.

אני: לא רואים את זה מצידך, דובי. או אתה — או הבלו.

בקטע הזה מוקן מודיע לנו שהסוהר עולה במדרגות ומתכוון לעשות ביקורת-תאים. כולנו מתפורים. דובי יוצא מהתא, ואנו חושים את עצמנו מתעסקים בדברים שיגרתיים. רעולייפנים יוצאים מבית-השימוש, מעלימים את כלייהזין ואת המסכות, והכל שיגרתית בתא. לדובי נאמר לחזור לתא אחרי הביקורת. אני וגנדי משחקים ש-בש-כאלו. אלגרבליו מחזיק ספר ביד, עושה את עצמו קורא. דביש עושה את עצמו מכבס את הכביסה

קוקה: היום בעבודה איימו עלי הערבים ממיזרח-ירושלים, ואני מרגיש שהם רוצים לפגוע בי, כי לפני שבוע קניתי מהערבי הכושי 50 כדורים. שילמתי לו עליהם חצי מחיר, וחצי המחיר השני עוד לא שילמתי לו, כך שאני חייב עוד 1500 לירות. אמרתי להם שרק כשיחזור הכושי אני אשלם לו, כי הוא שמכר לי, לא הם. קבלו ודובי בא לתא של הערבים ממיזרח-ירושלים אחרי שאני יצאתי מהתא שלהם. נראה שהעניין חם עם דובי וקבלו.

גנדי: אם יקראו לך לתא שלהם, אל תלך. תבוא אלינו, ונראה איך אפשר לסדר משהו.

תוך כדי הדיבור הזה נשמעות צעקות בחצר, מצד סמל החצר, ומייד לאחר מכן אועקה. יצאנו כולנו מהתא לראות במה מדובר, ומה שהצלחנו לראות בחצר הוא כך: דובי כולו זב דם, וקבלו זב דם באיזור הבטן והחזה. הם נדקרו, וסמל החצר צועק בהיסטריה להביא מהר את החובש ולהיכנס לתאים. מגיעה תיגבורת של סוהרים ומשליטה סדר במהומה. נועלים את התאים, ואת קבלו ודובי מוציאים מהחצר. נדמה לי שדובי פצוע קשה. הבחנתי שיש לו שלושה חורים — אחד ברקה ושניים בחזה מצד שמאל. לקבלו יש חור גדול באיזור הבטן.

אחרי כמה דקות, תיכף שנעלו אותנו, נודע לנו שקבלו ודובי הותקפו תוך כדי הליכתם בחצר עליידי שלושה רעולייפנים מזויינים בדוקרנים, וסדינים לבנים מכסים את גופם.

בית-הסוהר השתתק לשעה ארוכה.

אנחנו לא מבינים בדיוק מה הולך, ואת סיבת דקירתם

"תוך כדי הדיבור הזה נשמעו צעקות מצד סמל, ומייד לאחר מכן אועקה."

של קבלו ודובי. עקב המיקרה הזה יש מילחמת כנופיות על השליטה הטוטאלית בכלא. מתברר שדובי וקבלו, בהיותם בנסיעה לפני כחודש, בבית-המעצר בירושלים, קיבלו מאביו של ראש הכנופייה של הערבים ממיזרח-ירושלים 300 כדורים וחצי שק חשיש. ומכל הסחורה הזאת נתנו לראש הכנופייה רק 100 כדורים ושלוש אצבעות חשיש, בטענה שיתרת הסמים נתפסה עליידי השילטונות של בית-הכלא בירושלים, ושלאורה זה מה שנשאר מהסמים שהם קיבלו. ועל כך הם נדקרו, וכמו כן התברר שדובי וקבלו אכן היו חפים מפשע בעניין הסמים, ששוויים היה 50 אלף לירות ואשר נעלמו מהחומה

שהיתה בדלי. שני רעולייפנים עלו למיטותיהם ועושים את עצמם ישנים. סוהר זה הוא אדם ערמומי, שכבר יותר מ-12 שנים עובדי בשירות בתי-הסוהר ומכיר את החיים כאן. הוא נכנס ועומד לידינו וגנדי אומר לי: משחק חדש?

אני: אכלת אותה במישחק הזה. קדימה, מישחק חדש.

אנו מסדרים את השש-בש, ואני זורק את הקוביות, והסמל עדיין עומד ומסתכל, וגנדי אומר לו: "אהלן".

הסמל: אהלן, מה שלומכם?

גנדי: כרגע אכלתי מארס ממנו (הוא מצביע עלי).

הסמל: (מנענע בראשו לעבר, "הישנים"): אלה כל הזמן ישנים, העצלנים.

מוקן: מה אתה רוצה. הם עובדים בבניין.

הסמל: כן (הוא מתרחק והולך. הכל חוזר להיות כמו שהיה. האקשן מתחיל שוב. אנו מפסיקים לשחק שש-בש, דביש מפסיק לכבס, אלגרבליו מפסיק לקרוא, ורעולייפנים מתעוררים משנתם).

אלגרבליו: אני מציע להביא את קפוציין.

גנדי: כן, גביא אותה, שיעיד לדובי בפנים.

דביש: תשאירו את זה לאחרי-הצהריים.

אני: כן, אחרי הצהריים.

כולנו יורדים לאכול ארוחת-צהריים. בחדר-האוכל ניגש אלינו אסיר בשם קוקה ואומר לי ולגנדי שהוא רוצה לדבר איתנו, ואנחנו אומרים לו שהוא יכול לבוא אלינו לחדר אחרי הספירה של הצהריים. בינתיים מתנהלים החיים בכלא על מי-מנוחות. השקט הזה תמיד מפחיד, הוא שונה מהשקט הנורמלי.

אחרי שנמרנו לאכול, ולאחר הספירה, בא אלינו קוקה לתא וגנדי שואל מה העניין.

**..המילחמה בבית-הכלא היא על
השליטה הטוטאלית - מי ישלוט,
היהודים או הערבים הפליליים"**

הסמוכה לאריגה, שבה הם עובדים. וכך נוצר מבוי סתום בקשר בסחורה הנ"ל, ונשארו ללא חוט שיוביל אותנו לאנשים שלקחו את הסחורה. דובי וקבלו עדיין נמצאים בבית-החולים תחת אינפוזיות.

המילחמה בבית-הכלא היא על השליטה הטוטאלית - מי ישלוט, היהודים או הערבים הפליליים. הערבים הבטיח חוניים הם מחוץ למילחמה זאת, היות והם שרויים בחילוקי-דעות פוליטיים, כך שהם לא מאורגנים בינם לבין עצמם, והם חסרים מנהיג טוב שיסדיר ביניהם את חילוקי-הדעות. בבית-הכלא קיים מתח וזרמים תת-קרקעיים, אבל הכל מתנהל כשורה - לכאורה.